

September 1998

Familie zonder Grenzen

Beste Gezinnen en Vrienden van F.z.G.,

Voor velen begint weer een nieuw schooljaar. Anderen moeten op zoek gaan naar werk. Sommigen zoeken misschien naar meer zin, naar meer diepgang, naar waarheid en meer rechtvaardigheid.

De wereld bevindt zich tegenwoordig in een ongelooflijke chaos. Ik roep u op om samen de machinaties aan te klagen die de echte groei van het kind, de jongere, van man, vrouw, gezin en de ganse samenleving verhinderen. Dankzij de technologie beschikt de mens over een schier onuitputtelijke bron van mogelijkheden die hem in staat stellen de kennis te verwerven die nodig is om de uitdagingen van deze tijd aan te gaan. Maar deze technologie verspreidt tegelijkertijd een eigen soort cultuur die de fundamentele waarden van respect, morele en geestelijke gezondheid en vorming van het persoonlijke geweten aantast. Zijn wij moedig genoeg om ons hiertegen te verzetten?

In elke groep van mensen, koppel, familie, gemeenschap, diverse verenigingen, worden wij regelmatig uitgenodigd om de kwaliteit van onze relaties te evalueren:

Zijn zij echt gebaseerd op een radicale gelijkheid, op rechtvaardigheid, op liefde? Of is het soms onze machthonger, onze drang te domineren die, misschien onbewust, onze relatie bepaalt?

Kunnen wij praten over hetgeen ons echt beroert - over wat hoop, kracht en vreugde schenkt?

Kunnen wij oprecht nadenken over onze gedragingen? Kunnen wij onze gedachten en gevoelens uiten en daarbij aanvaarden dat wij onszelf opnieuw in vraag moeten stellen?

De spiritualiteit van het derde millennium is er een van relaties. Het is een spiritualiteit van integratie die de mens helpt zichzelf te overstijgen en te transformeren tot diegene die hij geroepen is te worden krachtens het plan van God. "Deze spiritualiteit roept ons op te zoeken naar de zin van ons bestaan, verbonden met elkaar door een waarachtige relatie in een verder evoluerende wereld, waarin de dingen onderling met elkaar zijn verweven. Gans de schepping, heel de kosmos is onze thuis." (naar Diarmuid O Murchu).
Konden we in deze geest maar de nodige wilskracht opbrengen om op een constructieve manier de juiste keuzen te maken!
Ik kijk uit naar ons weerzien op 20 september e.k.

Zr. Anandi.

Jaarlijkse Ontmoeting van FzG

Jan en Rita Thienpont waren in de onmogelijkheid dit jaar de ontmoetingsdag voor de Vlaamse gezinnen van Familie zonder Grenzen te organiseren.
De ontmoetingsdag van onze Franstalige vrienden, waarop ook de Vlamingen werden uitgenodigd, heeft/had plaats op 20 september te SPA.

Marie-France BOTTE

Als trouw lid van FzG weet u wellicht dat de wegen van FzG en MF BOTTE zich enkele jaren geleden gekruist hebben. In de pers werd de naam van FzG in één adem genoemd met deze van Mw. Botte, die in de nasleep van de zaak Dutroux, door sommige media in opspraak werd gebracht.

Wij begrijpen dat u zich vragen heeft gesteld over de relatie die tussen beide organisaties bestaat of heeft bestaan.

In ons nummer van december zullen wij uitgebreid uitleggen hoe alles precies in zijn werk is gegaan en welke de actuele houding is van FzG in dit verband.

Wij kunnen u echter nu al geruststellen: het geldt dat u ons hebt toevertrouwd als steun aan de projecten in India werd hieraan ook VOLLEDIG besteed. GEEN FRANK werd gebruikt voor doeleinden die afweken van de bestemming waarvoor u ze ons hebt overgemaakt.

In ons volgend nummer zullen we hierop uitvoerig terugkomen.

Onze Belevissen in India...

Zoals beloofd hebben we enkele belevissen opgetekend van onze reis in december 1997.

Alleen al de voorbereiding van de reis, waarnaar onze drie kinderen zo uitkeken, was een ervaring op zich. Samen aan een gemeenschappelijk project te kunnen werken, motiveerde zowel onszelf als de kinderen om ons maximaal te documenteren. Tijdens de weekends bespraken we de punten die ons bij lezing van die documentatie waren opgevallen. Het betekende een verrijking voor ons allemaal.

Vanaf onze eerste stappen uit het vliegtuig te Bombay konden we de sfeer al opsnuiven van wat India zo typisch maakt. Wij moesten aanschuiven aan het einde van een file bestaande uit flegmatieke, heterogene mensen in een drukkende warmte (de meeste ventilatoren waren uitgevallen). Nadat wij verschillende controleposten gepasseerd waren konden we eindelijk de luchthaven verlaten. Onze kinderen waren enthousiast bij het zien van het mooie St. Catherine's Home. Het is nog mooier en groter dan wat de dia's, die we vroeger ervan zagen, ons deden vermoeden. Hier ademt alles rust, vrede, goedheid en vreugde. De kinderen verwelkomden ons met bloemenkransen. Het home is een oase van rust temidden van het getoeter, het stof, de verontreiniging, de mensenzee in de omliggende straten. De ellende ligt hier niet veraf van de rijkdom, de schoonheid grenst er aan lelijkheid. Het is een wereld van contrast en... van tolerantie.

Het leuke van onze ervaring was dat we met het hele gezin de sfeer in het home konden opsnuiven. Voor onze kinderen werd een deel van hun verwachtingen ingevuld: de terugkeer naar de bron. Ons verblijf in het home liet ons toe deel te nemen, zij het gedeeltelijk, aan het leven, de activiteiten, de zorgen en de vreugden van de zusters en de kinderen. Wij hebben nog beter leren begrijpen en aanvoelen wat onbaatzuchtige liefde betekent. Wat vooral een grote indruk op onze kinderen naliet was de bezorgdheid waarmee elk kind, elk individu werd omringd. In dit home is niemand een nummer. Iedereen is er belangrijk, van de zieke boreling tot de ongehuwde moeder... De zusters zijn constant in de weer met de zorg voor het welzijn en de ontplooiing van eenieder. Dat alles doen ze met zichtbare vreugde en met een verbazend dynamisme.

Het contact met enkele ongehuwde moeders en met zuster Daya stelde onze kinderen in staat om de handelwijze van hun eigen biologische moeder beter te begrijpen en te respecteren. Dankzij dit verblijf in St. Catherine's Home konden onze kinderen hun twijfels opzij schuiven. Zij beseften dat zij altijd, ook in hun prille bestaan, bemind werden. Zuster Rohini van haar kant heeft met veel takt en openheid een geruststellend antwoord trachten te geven op de vragen die onze kinderen hadden in verband met hun afkomst

Ondanks al het mooie aan cultuur en landschappen dat wij in het land hebben gezien, laat de ervaring die we met ons gezin in het Home hadden de sterkste indruk na. Wij konden er ongehuwde moeders ontmoeten die, op de vlucht voor hun omgeving, in het Home werden opgenomen en er verzorging,

opleiding en genegenheid ontvingen. Zuster Daya leert hen met enthousiasme en overtuiging zichzelf te respecteren, het kind dat zij dragen te beminnen en zich te verzorgen en te ontspannen. Zij wakkert bij deze meisjes de zin aan voor schoonheid en creativiteit, dingen die zo belangrijk zijn na alles wat zij hebben moeten doorstaan.

Wij zijn door het binnenland gereisd en hebben kennis gemaakt met de moeilijke situatie waarin de Indische vrouwen moeten leven. Het is voor een ongehuwde moeder zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, om in deze omstandigheden een kind alleen op te voeden. De uitdrukking "verlaten kind" krijgt bij dit alles een heel andere betekenis. Deze vrouwen schenken het leven en hun liefde zonder daarvoor iets terug te vragen. Wij kunnen een schakel zijn om die liefde aan hun kind verder te geven.

Wij danken de jonge moeders die zoveel van onze kinderen gehouden hebben en hen het leven hebben geschonken. Wij danken ook de zusters die waken over de waardigheid van elkeen en die ons altijd als volwaardige ouders hebben beschouwd.

Familie DETHIER

RAIPUR: Sociaal Integratieproject voor Jonge Vrouwen op het Platteland

Het bisdom Raipur bestaat uit vier arrondissementen in de staat Madhya Pradesh. Het is één van de armste streken van India. De inwoners leven er vooral op het platteland. Het zijn landbouwers die, om te overleven, erg afhankelijk zijn van de moesson. Het zijn van oorsprong tribalen, die op de onderste trappen van het kastensysteem en van de Indische maatschappij staan.

Vooralsinds de aankomst van Pater Augustin in 1989 is het werken met de bevolking geëvolueerd van caritatieve naar ontwikkelingshulp. *Raipur Diocesan Social Welfare Society* heeft zich tot doel gesteld te werken met de vrouwen, die het meest geschikt zijn om de sociale vooruitgang te promoten.

In 105 dorpen werden *Mahila Mandals* opgericht. De vrouwen beperken zich niet langer tot de klassieke huishoudelijke taken. Zij organiseren bijeenkomsten en nemen beslissingen samen met de verantwoordelijken van het dorp. Zij gaan naar de gemeentelijke instanties en verdedigen er de projecten die beantwoorden aan de noden van hun dorp: drinkwater, elektriciteit, herstelling van wegen en schoolgebouwen. Zij worden ertoe aangezet kleine bedragen te sparen en kunnen, indien nodig, een lening aangaan. Zo zijn ze niet meer afhankelijk van de *money-lenders*, die door hun hoge intresten de vrouwen steeds maar dieper in een financiële put duwen.

In vele dorpen leren de ongeletterde vrouwen lezen en schrijven, waardoor zij beter gewapend zijn tegen uitbuiting. In sommige dorpen krijgen vrouwen een weduwen- of een ouderdomspensioen en in andere dorpen wordt met dit systeem gestart. Er zijn ook hulpgroepen opgericht die elkaar hulp bieden bij het werk op het land of bij andere werkzaamheden.

Vele vrouwen hebben deelgenomen aan een boomplantingsactie. Dit werd nochtans geen groot succes omdat de regen uitbleef. Er werd gewerkt aan een vergroting van de waterreservoirs in de dorpen en er wordt vis gekweekt

In hun strijd voor een rechtvaardiger en menswaardiger bestaan worden deze vrouwen vaak tegengewerkt door hun echtgenoten, door politieke partijen of door andere machtscentra. Het kastenbewustzijn is nog erg levendig in de dorpen. Bijgeloof en onaanraakbaarheid zijn er nog steeds aan de orde. In dit bewustwordingsproces zijn taboes over de vrouw, het huwelijk en het nemen van beslissingen grote obstakels.

Tijdens de vormingsprogramma's worden de deelnemers geconfronteerd met problemen zoals onverschilligheid, misprijzen, weigering om voedsel te eten dat door iemand van een zogenaamde "lagere kaste" werd bereid. Dikwijls worden intelligente en dynamische jonge vrouwen door hun familie verhinderd om deel te nemen aan de opleidingen en stuurt men daarentegen vrouwen die niet in staat zijn om uit die opleiding enig nut te halen.

F.z. G. wenst verder te gaan met het steunen en aanmoedigen van dit gewaagd project! Wij danken u om ons daarbij te helpen!

Zuster PUSHPA in België

Van 3 tot 16 oktober houdt de Congregatie van de Dochters van het Kruis een "Verruimde Algemene Raad" in het spiritueel centrum van Aspel bij Rees in Niederrhein (Duitsland). Deze vergadering wordt bijgewoond door de Algemene Raad, door alle Provincialen vergezeld van een afgevaardigde van hun provincie, door vertaalsters en secretaresses. Het document dat opgesteld werd in Mumbai tijdens onze vorige bijeenkomst en dat handelt over het leiderschap in de Congregatie zal er geëvalueerd worden.

Samen met een Duitse pater zullen wij ons verder bezinnen over het leiderschap in verbinding met Gods Koninkrijk en onze visie op het missiewerk actualiseren.

Zuster Pushpa, die provinciaal is van Mumbai, zal bij ons in België enkele dagen van september verblijven (misschien verlengd met enkele dagen na de bijeenkomst). Het is moeilijk om met haar een ontmoeting te organiseren. Mensen die haar nochtans willen ontmoeten raden wij aan haar een briefje te schrijven op ons adres **Maison-Mère des Filles de la Croix, Rue Hors-Château 49, 4000 Liège**. In de mate van het mogelijke zal zij met u contact opnemen.

Familienieuws

HUWELIJKEN: * Sabine GURNE en Thierry HERION, op 5 oktober 1998.

* Sandrine MINNE en Martin HENROTTE, op 5 september 1998.

* Agathe SOYER en Bruno GOUJON, op 26 september 1998.

Proficiat!!

GEBOORTEN: * PAUL, bij Vincent en Pascale PETERS-GRAFE, op 15 april 1998.

* EDWIN, bij Bernard en Marina SCHOELER-COZIER,
op 23 augustus 1998.

* MAXIMILIEN, bij Claire en Philippe de VILLE, op 11 juli 1998.
(kleinkind van René en Janine Neukermans)

Welkom aan deze kinderen en gelukwensen voor de gelukkige ouders...

Het Onderwijs in INDIA na de Onafhankelijkheid

C.P. VARKEY

JIVAN Magazine, juli 97.

De familie speelt een grote rol bij het tot stand komen van een gemeenschap. De regering heeft echter geen directe invloed op de familie. Er is wel een belangrijke rol weggelegd voor de regering in het onderwijs. Hier volgen de beginregels in het rapport van de commissie Kothari: "De toekomst van India wordt voorbereid in de schoollokalen... Het succes van die grote onderneming die de nationale wederopbouw is, wordt bepaald door de kwaliteit van de jonge mensen en hun aantal dat door onze scholen en universiteiten wordt afgeleverd."

Wanneer zulke commissies over het onderwijs praten, leggen zij er de nadruk op dat de personen die onze scholen en universiteiten verlaten competent moeten zijn. Maar zij vinden ook de emotionele intelligentie erg belangrijk. En als we de uitspraken van die commissies van naderbij bekijken, moeten we vaststellen dat zij deze eigenschap boven de competentie plaatsen. Het rapport van de commissie Kothari zegt hierover: " De toekomst van de maatschappij zal steeds meer afhangen van de keuze die elk individu maakt. Dit verschilt natuurlijk volgens zijn motivatie en waardeoordeel. Terwijl een mengeling van onwetendheid en vriendelijkheid onschuldig kan zijn, is een mengeling van kennis en normvervaging erg gevaarlijk."

In welke situatie verkeert ons land? Van de 950 miljoen inwoners leven er 320 miljoen (d.w.z. 1 Indiër op 3) beneden de armoedegrens. Dit is niet te wijten aan een gebrek aan materiële of verstandelijke hulpmiddelen. Wij blijken niet in staat die hulpmiddelen goed te gebruiken. De kanker van de corruptie heeft zich verspreid van de simpele sociale voorziening tot de hoogste echelons van de regering.

Het middel dat de onderwijscommissies aanprijzen om mensen met karakter te vormen bestaat erin dat de leraars een voorbeeldfunctie voor de studenten zouden vervullen. Daarom wordt voorgesteld de salarissen en de sociale status van de leerkrachten te verhogen, hun arbeidsvoorwaarden te verbeteren, te voorzien in een betere sociale verzekering, enz...

Maar als tegenprestatie moeten de leerkrachten er zich toe verbinden een ethische beroepscode te respecteren: "Wie een beroep in het onderwijs wil uitoefenen moet zich gedragen conform de gedragsregels van het beroep". Wij laten er hier enkele volgen. Alvorens te worden aangesteld moeten de leraars slagen in de U.G.C.-test. Hiermee moeten zij bewijzen dat zij over de nodige kwalificaties beschikken. U.G.C. eist dat het aantal cursusdagen minstens 200 bedraagt. Er wordt ook gevraagd dat de leraars hun opleiding vervolmaken door studie, opzoekingswerk, publikaties of door het bijwonen van seminaries. Zij moeten voldoende tijd besteden aan de voorbereiding van hun lessen en in staat zijn te communiceren. Zij moeten ter beschikking staan van hun studenten, zelfs na de lesuren. Zij moeten de studenten begeleiden en remediëringwerk doen zonder bezoldiging.

Het Onderwijscomitee heeft een evaluatiesysteem voor leerkrachten aanbevolen. Deze zullen door hun studenten, door hun collega's en door zichzelf beoordeeld worden. Zie hier enkele evaluatiepunten: de verhouding van de leraar met zijn studenten, discipline steunend op morele autoriteit, motivatie van de studenten, kwaliteit en kwantiteit van de leerstof,...

Een groot deel van de studenten die in deze geest onderwijs hebben genoten zullen deze waarden toegewijd kunnen verder geven en zo bijdragen tot de verdere ontwikkeling van hun medeburgers.

Het drama van het huidige onderwijs is dat al deze voorschriften slechts op papier bestaan. Tot nu toe hebben de verschillende regeringen niet de politieke wil gehad ze toe te passen. De professoren, leerkrachten, universiteiten en scholen zijn op dit ogenblik meer begaan met hun privileges dan met hun plichten.

Kernproeven in India: Reactie van de Aartsbisschop van Calcutta

Bij zijn bezoek aan België heeft Mgr. Henry D'SOUZA, aartsbisschop van Calcutta, aan het agentschap CIP een brief overhandigd waarin hij zijn standpunt uiteenzet omtrent de Indische kernproeven in de loop van mei.

Voor Mgr. D'Souza moet de kwestie vooreerst binnen de context van de wapenwedloop worden geplaatst. Hij geeft in dat verband graag toe dat zijn land hiervan één der koplopers is. De kosten voor deze projecten zijn enorm. "Maar wie verkoopt toch deze wapens?" vraagt de aartsbisschop zich af. Hij steekt een beschuldigende vinger uit naar "de echte verantwoordelijken" voor het klimaat van spanning dat in dit deel van de wereld heerst.

De positie van de katholieke kerk in deze is duidelijk: massavernietigingswapens die op een oncontroleerbare wijze onschuldige slachtoffers massaal treffen, moeten verbannen worden. Dit werd al herhaald op de onlangs gehouden Synode van de Aziatische bisschoppen.

Maar waarom heeft de Indische regering het dan opeens nodig geacht om "haar spierballen" te tonen? Zonder twijfel omdat de huidige coalitie kwetsbaarder is dan de vorige regeringen, meent Mgr. D'Souza. Enerzijds is er de spanning met Pakistan en anderzijds is er het feit dat India met zijn 900 miljoen inwoners geen stem heeft in de UNO. "Met het tonen van haar mogelijkheden als kernmacht meent deze regering, ten onrechte, haar moreel gezag te kunnen versterken. De kernexplosie heeft het imago van geweldloosheid, waarmee het land van Gandhi zo lang werd vereenzelvigd, veel schade berokkend", zegt de aartsbisschop.

Vijftig jaar geleden, bij zijn onafhankelijkheid, nam India het voornemen de armoede uit te roeien en de harmonie tussen de volkeren met verschillende cultuur en godsdienst te bevorderen. India wilde een moderne, geïndustrialiseerde natie worden. Het moest een lekenstaat worden, die zelf aan de basisbehoeften van zijn inwoners kon voldoen, waarin de fundamentele rechten van vrijheid en gelijkheid en de bescherming van de zwaksten gewaarborgd waren.

Er werden fouten gemaakt in het verleden en India moet nu erkennen dat, zelfs na 50 jaar, er nog altijd vele miljoenen Indiërs zijn die onder de armoedegrens leven. Daarnaast zijn er nog vele andere uitdagingen zoals: basisonderwijs voor iedereen, alfabetisering van de vrouwen, toegang van iedereen tot de elementaire gezondheidszorg, huisvesting en arbeid voor iedereen.

Mgr. D'Souza doet een oproep tot de leiders van zijn land de juiste prioriteiten te kiezen. Maar hij richt die oproep niet tot India alleen: "Vrede kan alleen heersen als gevolg van een inspanning op wereldvlak. Zij wordt geboren uit rechtvaardigheid. Paus Johannes-Paulus II heeft gesproken van een *beschaving van de liefde*. Hieraan moet elke burger, elk land meewerken. Het is de taak van de Kerk om die geest uit te dragen".

Tot slot smeekt de aartsbisschop zijn gesprekspartners de armen niet te straffen. Zij zijn de eersten die lijden onder de huidige situatie, want, zo besluit hij, "het zijn zeker niet de armen die de Indische atoombom hebben gemaakt".

Woorden van Wijsheid...

Albert JACQUARD is een humanist die ons in een heldere taal spreekt over dingen die ons allen aanbelangen: wederzijdse hulp, solidariteit, de zin van het leven...

Op de vraag van een kind, "Mijnheer, zijn wij al van bij onze geboorte in staat om te beminnen?" antwoordt hij "*Nee, maar we hebben een gans leven om dit te leren*".

Over de manier waarop de moderne mens leeft zegt hij: "*Men leert de jeugd competitief te zijn. Maar heeft het zin harder te lopen dan de anderen als je niet weet waar je naartoe gaat?*"

Een ander kind vraagt: "Mijnheer, waarom word ik geboren als ik toch moet sterven?" Hierop antwoordt hij: "*Hetgeen telt is wat tussen die twee momenten gebeurt.*"